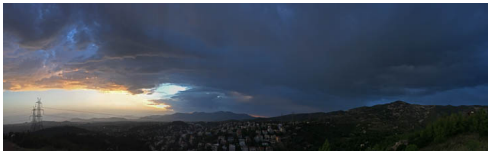

Είναι πολύ βαριά, για την ακρίβεια ασήκωτη η αίσθηση της απώλειας. Ειδικά όταν η ψυχή που εγκατέλειψε τα εγκόσμια είναι φρέσκια, ειδικότερα αν είναι αθώα και απολύτως αμέτοχη στο κακό. Γίνεται τραγικό αν καεί ζωντανή.

Βάρβαρο επίσης είναι να χάνεται το σπίτι. Η εστία. Το κεραμίδι. Σκληρότερο ακόμα να καίγεται μπροστά σου και να μην μπορείς να κάνεις το παραμικρό. Παρά μονάχα να εγκαταλείψεις, για να μην σε καταπιούν οι φλόγες.

Τέλος, το δάσος. Είκοσι χρόνια απαιτούνται προκειμένου η φύση να συστήσει ένα δάσος κωνοφόρων. Να προσφέρει οξυγόνο, σκιές το καλοκαίρι, να δημιουργήσει αυτή την ευφορία. Λίγες μόνον ώρες αρκούν για να εξαφανιστεί.

Όλα τα παραπάνω συνέβησαν σε ακραίες τιμές το απόγευμα της 23ης Ιουλίου. Ένα μικρό χρονικό διάστημα ήταν αρκετό για να χαθούν δεκάδες άνθρωποι, εκατοντάδες σπίτια, χιλιάδες δένδρα. Ένα συμβάν που μόνον με πολεμικές απώλειες μπορεί να συγκριθεί.

Ακούγονται ήδη πολλά, περί ευθυνών, κυβερνητικών ανικανοτήτων, κριτικές κλπ. Αλλά υπεύθυνα, άλλα ανεύθυνα, κι άλλα βουτηγμένα σε πολιτικές σκοπιμότητες. Έρχονται όμως και μηνύματα συμπάραστασης από παντού, μαζί με προσφορές βοήθειας. Ο πόνος ενώνει, συχνά υποχρεώνει σε ουμανισμό.

Και καθώς το πλήθος των νεκρών ολοένα και μεγαλώνει, ενώ το τριπλήφιο νούμερο των αγνομένων δεν μειώνεται, είναι βέβαιο ότι θα ακουστούν ακόμα περισσότερα.

Δεν θα μπορούσε να απουσιάσει και ο Προκαθήμενος της Ορθοδοξίας που συνέταξε μια δήλωση γεμάτη θρησκευτική ανθρωπιά. Στον αντίποδα, ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων, προτίμησε ένα μήνυμα μεσαιωνικού μίσους. Έτσι είναι οι θρησκείες. Κινούνται σε όλο το φάσμα της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Προφανώς διότι είναι ανθρώπινο δημιούργημα.

Από αύριο θα ανοίγονται τάφοι. Η τελευταία πράξη του δράματος. Οι αγαπημένοι των νεκρών θα κουβαλήσουν μέχρι το δικό τους τέλος, το βάρος της απώλειας. Όπως και εκείνοι που διέφυγαν ζωντανοί από τον τόπο της καταστροφής, δεν θα μπορέσουν ποτέ να ξεχάσουν.

Κατά τα υπόλοιπα ας θυμηθούμε, τις φωτιές στη Σουηδία, σε δάση μέχρι τον Αρκτικό κύκλο, την παρατεταμένη ανομβρία στην Μ. Βρετανία, τους 30τόσους βαθμούς Κελσίου στο Όσλο, τις πλημμύρες στην Ιαπωνία με εκατοντάδες θύματα και αμέσως μετά τον φονικό καύσωνα που έπληξε την χώρα, τις πυρκαγιές στη Βαλτική, την λυψειδρία στο Ελ Σαλβαδόρ.

Δεν μπορεί όλοι αυτοί να έχουν άχρηστες κυβερνήσεις, ανίκανες υπηρεσίες κοινωνικής μέριμνας και άσχετους δημόσιους λειτουργούς. Κάτι συμβαίνει. Και αυτό που συμβαίνει είναι ότι έχουμε ενοχλήσει κάποια ρολόγια της φύσης.

Για το τέλος, ας μην λησμονούμε, ότι μόλις επτά μέρες μετά την προκήρυξη των πρόωρων εκλογών του '07, ξέσπασαν οι φονικές πυρκαγιές στην Ηλεία με τους 67 χαμένους ανθρώπους. Ήταν τότε που ο υπουργός Πολιτισμού ανέφερε τον Κρόνιο, ως κάποιο λόφο, ενώ είχε προηγηθεί η καταστροφή σε Πάρνηθα, Πεντέλη, καθώς και σε πολλές άλλες περιοχές. Και τότε είχαν γραφτεί τα χειρότερα για τον κρατικό μηχανισμό και τους λειτουργούς του.

Μέχρι τις 30 Αυγούστου είχαν καεί 2.700 τετραγωνικά χιλιόμετρα, 1.500 κατοικίες και 6.000 πολίτες είχαν μείνει δίχως στέγη. Η φωτιά κατέστρεψε περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια ελαιόδεντρα και κατέκαυσε περισσότερα από 50.000 ζώα.

Δυο εβδομάδες αργότερα, στις εκλογές της 16ης Σεπτεμβρίου του 2007, ο πρωθυπουργός, διατήρησε τον θώκο. Το κόμμα του κράτησε την εξουσία και μάλιστα με αυτοδυναμία, έστω και μόλις 2 εδρών. Από το κυβερνητικό σχήμα της σήμερα, οι μεν ΑΝΕΛ έπρεπε να

περιμένουν άλλα τεσσαρισήμισι χρόνια για να δημιουργηθούν, ο δε ΣΥΡΙΖΑ με ποσοστό 5% εξασφάλισε 14 βουλευτικές έδρες.

Κι έτσι, αυτό που μένει σήμερα πια, είναι πως κάπως αλλιώς περιμέναμε την 44η επέτειο της Δημοκρατίας. Όπως επίσης και όλη την περίοδο της περίφημης Μεταπολίτευσης.

Δίπλα σε αυτά, που ακούγονται απαισιόξα, ας προστεθεί κάτι ακριβώς αντίστροφο. Το πλήθος των πολιτών, κυρίως νέων που προσφέρθηκαν εθελοντικά να βοηθήσουν στο σημείο της καταστροφής, και η μαζική προσέλευση αιμοδοτών στα νοσοκομεία, ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες για τους τραυματίες. Έχει και φωτεινά σημεία η κοινωνία μας.